

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Nadi Pínové a JUDr. Jany Tondrové v právní věci

žalobkyň: **a) MUDr. L. Š.**, narozená xxx,
bytem xxx, xxx,
                                  b) Š. V., narozená xxx,
bytem xxx, xxx,
obě zastoupené advokátem JUDr. Martinem Purkytem,
sídlem Praha 5, náměstí 14. října 496/13,

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774,
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3,
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Kroftou,
sídlem Újezd 450/40, Praha 1 - Malá Strana,

o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků, k odvolání žalobkyň proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. června 2019, č. j. 6 C 133/2018 - 505,

takto:

I.   Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. o věci samé **mění** takto:

Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobkyněmi tuto smlouvu o převodu pozemků:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Turoňová.

se sídlem, Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
(dále jen „převodce“)

MUDr. L. Š., r.č. xxx
bytem xxx, xxx
a
Š. V., r.č. xxx
bytem xxx, xxx
(dále jen „nabyvatelé“)

uzavírají podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“), tuto:

Smlouvu o převodu pozemků:

I.

Česká republika - Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“):

- pozemky zapsané na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště xxx, a to:
- pozemek parc. č. xxx - orná půda, pozemek parc. č. xxx - orná půda, pozemek parc. č. xxx -orná půda, pozemek parc. č. xxx -orná půda, pozemek parc. č. xxx -orná půda, pozemek parc. č. xxx -orná půda, pozemek parc. č. xxx -orná půda, pozemek parc. č. xxx -orná půda, pozemek parc. č. xxx –ostatní plocha,

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle § 11a zákona o půdě.

Nárok nabyvatelů podle § 11a zákona o půdě, plynoucí z rozhodnutí Ministerstva Zemědělství - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/14, ze dne 18. 9. 2014; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/15, ze dne 4. 12. 2014; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/18, ze dne 12. 1. 2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/20, ze dne 25. 2. 2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/22, ze dne 8. 3. 2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/23, ze dne 15. 3. 2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/24, ze dne 14. 3. 2016 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/25, ze dne 16. 3. 2016, byl oceněn ČR - Státním pozemkovým úřadem v souhrnné výši 6 507 312,53 Kč (slovy: šest milionů pět set sedm tisíc tři sta dvanáct korun českých padesát tři haléřů) a jeho dosud nevypořádaná část činí v souhrnu 5 889 727,59 Kč (slovy: pět milionů osm set osmdesát devět tisíc sedm set dvacet sedm korun českých padesát devět haléřů), přičemž MUDr. L. Š. se na něm podílem ve výši 2 944 860,79 Kč (slovy: dva miliony devět set čtyřicet čtyři tisíc osm set šedesát korun českých sedmdesát devět haléřů) a Š. V.

podílem ve výši 2 944 860,80 Kč (slovy: dva miliony devět set čtyřicet čtyři tisíc osm set šedesát korun českých osmdesát haléřů).

III.

Na uspokojení nároku nabyvatelů dle čl. II. této smlouvy převodce převádí do vlastnictví nabyvatelů pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy, včetně součástí a nabyvatel je přijímají do svého spoluvlastnictví, a to každý z nabyvatelů v podílu id. 1/2 k celku pozemků.

IV.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům, včetně součástí, přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

Převodce:

Nabyvatelé:

Státní pozemkový úřad

MUDr. L. Š.

Š. V.

- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyním náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši, 257.851 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Martina Purkyta, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem pod bodem I. zastavil řízení v části, ve které se žalobkyně domáhaly, aby soud nahradil projev vůle žalovaného uzavřít s žalobkyněmi smlouvu o převodu pozemku parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx vše zapsané na LV xxx pro katastrální území xxx, obec xxx. Výrokem pod bodem II. pak soud prvního stupně zamítl žalobu s návrhem, aby soud nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobkyněmi smlouvu o převodu pozemků parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx, vše zapsané na LV xxx pro katastrální území xxx, obec xxx. Výrokem pod bodem III. pak rozhodl, že žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se žalobkyně domáhaly po žalované uložení povinnosti uzavřít s žalobkyněmi smlouvu o převodu uvedených pozemků s tím, že žalobkyně jsou na základě smlouvy o bezúplatném převodu restitučního nároku právními nástupkyněmi původní oprávněné osoby ve smyslu § 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), a to paní L. S. (původní oprávněná). Tato původní oprávněná uplatnila v zákonné lhůtě u Ministerstva Zemědělství - Pozemkového úřadu nárok na vrácení nemovitého majetku s tím, že původní pozemky nebylo možno vydat, avšak původní oprávněná jako restituentka má právo na náhradní pozemky za pozemky nevydané. Restituční nárok plynoucí z rozhodnutí žalovaného byl vyčíslen na 199 954,51 Kč, s čímž však žalobkyně nesouhlasí. Pozemky měly být správně oceněny ke dni jejich přechodu na stát jako pozemky určené k zástavbě, a to v souladu s územně plánovací dokumentací hlavního města Prahy. Dle znaleckého posudku Ing. Jana Skývy ze dne 17. 4. 2019, který si žalobkyně nechaly vyhotovit, by nevydané

pozemky měly být oceněny ke dni přechodu na stát částkou 6 507 312,53 Kč. V této souvislosti žalobkyně odkázaly na dříve vydaná soudní rozhodnutí, včetně Nejvyššího soudu, který jejich názor ohledně ocenění pozemků podpořil. Žalobkyně opřely svou žalobu o liknavý postoj žalované, která se nemá k vydání náhradních pozemků, proto žalobkyně označily v žalobě pozemky, které chtějí vydat jako náhradní a které jsou k vydání vhodné.

3. Žalovaná nárok uplatněný žalobou neuznala, připustila, že žalobkyně jsou oprávněnými osobami ve smyslu zákona o půdě, když v současnosti žalobkyně vedou kromě tohoto sporu dalších 18 neskončených věcí, v nichž uplatňují tytéž restituční nároky. Dle žalované je nepřijatelné tvrzení žalobkyň, že žalovaná postupuje liknavě, když žalobkyně se do veřejných nabídek nehlásily, jejich nároky nebyly zaevidovány ve správné výši, a žalovaná tak vůči žalobkyním nepostupovala liknavě a svévolně. Rovněž pokud jde o pozemky v katastrálním území xxx, pak dle vyjádření Městského úřadu Žatec ze dne 21. 3. 2008 jsou všechny požadované pozemky v katastrálním území xxx v části vyloučeny z převodu ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 o státním pozemkovém úřadu, pozemek parc. č. xxx je zatížen věcným břemenem zřízení, provozování a vedení plynárenského zařízení a břemen chůze a jízdy ve prospěch společnosti Gasnet s.r.o. To vyplývá z Katastru nemovitostí. Pozemek xxx je pak dle Katastru nemovitostí neplodnou půdou, přičemž sám pozemek je velmi úzkým pruhem, který nijak funkčně nesouvisí s ostatními náhradními pozemky.
4. Soud prvního stupně po provedeném dokazování listinnými důkazy s ohledem na nesporná tvrzení účastníků uzavřel, že žalobkyně disponují restitučním nárokem s tím, že aktuální výše neuspokojeného restitučního nároku po částečném uspokojení restitučního nároku v řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech činí v případě 1. žalobkyni částku 3 121 756,76 Kč, v případě 2. žalobkyně částku 3 121 756,77 Kč. Pozemky v katastrálním území xxx jsou ve vlastnictví České republiky a přísluší k nim hospodaření Státnímu pozemkovému úřadu. Pozemek parc. č. xxx je zatížen věcným břemenem zřízení a provozování vedení. Pozemek parc. č. xxx je dle Katastru nemovitostí neplodnou půdou, přičemž pozemek je velmi úzkým pruhem, který nijak funkčně nesouvisí s ostatními požadovanými náhradními pozemky. Státní pozemkový úřad nabízel v letech 2006 až 13 restituentům řadu pozemků k uspokojení restitučního nároku. Žalobkyně se dle vlastního sdělení nikdy žádné veřejné nabídky neúčastnily s odůvodněním, že část jejich nároku je nesprávně oceněna. Pozemky v katastrálním území xxx se nacházejí v zastavitelném území obce, jsou určeny k zastavění zástavbou. V předmětné lokalitě je navrženo doplnění komunikace, veřejné zeleně a individuálního bydlení. Dle sdělení Městského úřadu Žatec se jedná o pozemky vyloučené z převodu dle § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb. V územním plánu se tyto pozemky mají stát stavebními parcelami. Poblíž komunikace jsou biokoridory, kdy tyto koridory vedou podél stávající komunikace.
5. Soud prvního stupně s odkazem na příslušná ustanovení zákona o půdě uzavřel, že žalobkyně mají nevypořádaný restituční nárok ve smyslu zákona o půdě s tím, že výše aktuálního neuspokojeného restitučního nároku je, jak výše uvedeno. V projednávané věci se soud prvního stupně zabýval otázkou tvrzeného liknavého přístupu žalované s vydáním náhradních pozemků. Soud prvního stupně v této souvislosti konstatoval, že předmětem sporu není posuzování, z jakého důvodu bylo ve správním řízení vydáno rozhodnutí o restitučním nároku žalobkyň, resp. jejich právních předchůdců až v roce 2016 tedy dle tvrzení žalobkyň po 24 letech. Pokud však restituční nárok žalobkyň vznikl až v roce 2016, nelze automaticky dovozovat před tímto datem liknavost Státního pozemkového úřadu s vydáním náhradních pozemků, jak uvádí žalobkyně. Je vcelku logické, že Státní pozemkový úřad nemohl uspokojit restituční nárok žalobkyň dříve, než tento nárok žalobkyním vznikl. Žalobkyně tvrdí liknavý přístup žalované spíše v obecné rovině. Nároky na vydání náhradních pozemků uplatňují od roku 2016, kdy jim restituční nárok vznikl, a to toliko soudní cestou. Dle názoru soudu není podstatná pro tento spor případná liknavost

žalované jako u jiných restituentů. Žalované dal soud prvního stupně zapravdu, že je potřeba zohlednit nabídku náhradních pozemků v celé České republice, nejenom v lokalitě, ve které si žalobkyně přejí náhradní pozemky získat. Pokud žalobkyně namítaly, že došlo k chybnému ocenění jejich restitučního nároku, a z toho důvodu se nemohly účastnit veřejných nabídek, pak toto tvrzení žalobkyň shledal soud prvního stupně jako účelové a nelze z něj dovozovat liknavost žalované.

6. Dále soud prvního stupně se zabýval otázkou převoditelnosti pozemků v souladu s § 6 odst. 1 zákona o půdě. Předmětné pozemky jsou určeny k veřejné zástavbě s tím, že na těchto pozemcích je v územním plánu počítáno se stavebními parcelami. Poblíž komunikace jsou biokoridory, kdy tyto koridory vedou podél stávající komunikace. Na dotaz, jakým způsobem by žalobkyně, například užívaly pozemek parc. č. xxx žalobkyně nikterak neodpověděly. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že pozemky v katastrálním území xxx nelze vydat, a to s ohledem na § 6 odst. 1 zákona o půdě, když se jedná o zemědělské pozemky určené územním plánem k zastavění stavbami dopravní infrastruktury. Z uvedených důvodů proto soud prvního stupně žalobu pod výrokem II. zamítl.
7. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 158 o. s. ř., kdy procesně úspěšné žalované nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, když žalovaným je stát, který má dostatečný právní aparát k tomu, aby v řízení se nechal zastupovat svými zaměstnanci, nikoli advokátem.
8. Proti tomuto rozsudku podaly žalobkyně včasné odvolání, ve kterém namítají, že soud prvního stupně na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, a rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dle právního názoru žalobkyň, bylo v řízení před soudem prvního stupně z provedeného dokazování zcela bezpochyby prokázáno, že žalovaná jednala při vypořádání restitučního nároku žalobkyň liknavě a svévolně. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku pouze povrchně a nekriticky převzal argumentaci žalované, aniž by tuto argumentaci podrobil jakémukoli posouzení, když na to se žádným relevantním způsobem nevypořádal s tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyněmi. Dále žalobkyně poukázaly na skutečnost, že soud prvního stupně se v napadeném rozsudku žádným způsobem nevypořádal s judikaturou, týkající se uspokojení téhož restitučního nároku žalobkyň. Nejvyšší soud České republiky pod sp. zn. 28 Cdo 5249/2016 dovedl liknavost a svévoli žalované ve vztahu k právní předchůdkyni žalobkyň, jakož i nesprávné ocenění restitučního nároku. Liknavost a svévole žalované, jakož i nesprávné ocenění restitučního nároku byla dále dovozena také v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 155/2016, které se týkalo oprávněných osob, jejichž restituční nároky plynou ze stejných rozhodnutí Pozemkového úřadu, jako restituční nárok žalobkyň. Rovněž Okresní soud v Karlových Varech pod sp. zn. 12 C 219/2017 dovedl ve vztahu k žalobkyním liknavost a svévoli žalované, jakož i nesprávné ocenění restitučního nároku žalobkyň, přičemž toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno Krajským soudem v Plzni v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Co 247/2018. Rovněž liknavost žalované ve vztahu k žalobkyním byla dovozena rozhodnutími Krajského soudu v Praze, Okresního soudu v Trutnově, Obvodního soudu pro Prahu 5, jakož i Obvodního soudu pro Prahu 8. Z toho plyne, že soud prvního stupně se neřídil zásadou předvídatelnosti soudního rozhodování, která je integrální součástí práva na spravedlivý proces, a to s odkazem na § 13 občanského zákoníku. Předmětná výše specifikovaná soudní rozhodnutí se přímo týkala uplatněného restitučního nároku žalobkyň vůči žalované, který je předmětem tohoto řízení, přičemž tak dle právního názoru žalobkyň lze judikatorní závěry v těchto rozhodnutích též plně aplikovat na výše nadepsané řízení. Uvedenými rozhodnutími je liknavý a svévolný přístup žalované vůči žalobkyním již pravomocně vyřešen, a toto naprosto soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku opominul. Je to v rozporu s judikaturou, jak Ústavního tak Nejvyššího soudu. I přes tento nesprávný právní názor byla liknavost v řízení před

soudem prvního stupně prokázána. Nesprávné ocenění restitučního nároku žalovanou bylo odstraněno rozhodovací praxí dalších soudů, a jak vyplývá z judikatury, za situace, kdy žalovaná setrvale sporuje výši restitučního nároku oprávněných osob, vychází z jeho nesprávného ocenění a ignoruje relevantní judikaturu v oceňování nároku oprávněných osob, reálně tak ztěžuje, ba znemožňuje oprávněným osobám účastnit se veřejných nabídek a uspokojit touto cestou své nároky. Toto vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 3767/2009. Rovněž pak bylo prokázáno dlouhodobé prodlení žalovaného s vypořádáním restitučních nároků žalobkyň, kdy ani po více než 27 letech od jeho uplatnění, není nárok plně vypořádán. Žalovaná nikdy žalobkyním konkrétní příslušnou náhradu nenabídla. Soud prvního stupně naprosto pomíjí tu skutečnost, že žalované trvalo 24 let jen na to, aby o restitučním nároku žalobkyň řádně rozhodl a nikoli vypořádal, což soud prvního stupně v naprostém rozporu se smyslem a účelem zákona o půdě považuje za správné. Žalobkyně v této souvislosti uvádí, že po více než 27 letech od uplatnění restitučního nároku bylo uspokojeno méně než 5 % jejich restitučního nároku. Zároveň žalobkyně upozornily na judikaturu Ústavního soudu týkající se uspokojování nároku oprávněných osob, jakož i nedostatečnou kvalitu a kvantitu vyhlášených veřejných nabídek, což ostatně zohlednil ve své judikatuře, jak Nejvyšší tak Ústavní soud. Je totiž obecně známou skutečností, že v současné situaci stát nemá náhradní pozemky v potřebném množství a odpovídající kvalitě, aby mohl plně saturovat množství dosud neuspokojených restitučních nároků fyzických osob. Z uvedeného vyplývá, že uspokojování restitučního nároku žalobkyň ze strany žalované je liknavé a svévolné. Zároveň žalobkyně poukázaly na svůj aktivní přístup k uspokojení svého restitučního nároku, přičemž účast ve veřejných nabídkách oprávněné osoby není v těchto případech vůbec třeba, protože po oprávněné osobě předchozí účast ve veřejných nabídkách nelze spravedlivě požadovat, neboť by jejich prostřednictvím vydání odpovídajícího náhradního pozemku nemohla dosíci. Žalobkyně poskytovaly vždy žalované patřičnou součinnost a aktivně se snažily o vypořádání svého restitučního nároku, avšak i přes tuto svou snahu se vypořádání restitučního nároku doposud nedomohly, což soud prvního stupně v napadeném rozsudku naprosto pominul. Pokud jde o převoditelnost náhradních pozemků, pak soud prvního stupně pouze povrchně, konstatoval, že předmětné náhradní pozemky nelze vydat s obecným odkazem na zákon o státním pozemkovém úřadu, aniž by tento závěr řádně odůvodnil. Jde tedy o neúplné a nedostatečné odůvodnění. V této souvislosti pak byla porušena judikatura Ústavního soudu. Ústavní soud opakovaně zdůrazňoval, že k restitučním věcem je třeba přistupovat s přihlédnutím k tomu, že těm, kteří restituují, byla v minulosti způsobena celá řada krivd, včetně majetkových.

9. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobkyň navrhla potvrzení napadeného rozsudku s tím, že pokud jde o odkaz žalobkyň na jinou judikaturu ve vztahu mezi žalovanou a žalobkyní, pak tato není relevantní. Případná historická liknavost právního předchůdce žalované nemůže způsobit liknavost v této věci. Jde o zkrácenou žalobní argumentaci o nepřiměřenosti doby vypořádání restitučního nároku. Časové vypořádání restitučního nároku pak ve svém vyjádření žalovaná shrnula. Pokud jde o ocenění, pak ocenění nevydaných pozemků žalovaná provedla dle metodických pokynů Státního pozemkového úřadu, stejně jako u všech ostatních osob oprávněných z restitučních nároků. Žalované nelze klást k tíži, že na základě obecného sdělení právního zástupce žalobkyň neprovedla přecenění restitučních nároků. Dále pak žalovaná poukázala na kvalitu veřejných nabídek a toho, že žalobkyně se veřejných nabídek nezúčastnily. Nedošlo v žádném případě k maření uspokojení restitučního nároku ze strany žalované. Pokud jde o převoditelnost požadovaných pozemků v katastrálním území xxx, pak požadované pozemky jsou územním plánem určeny k zastavění veřejně prospěšnými stavbami dopravní infrastruktury a technické infrastruktury. Všechny požadované pozemky v katastrálním území xxx jsou tak z převodu vyloučeny podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o Státním pozemkovém úřadu. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5368/2015.

10. K vyjádření žalované se vyjádřily i žalobkyně, přičemž k převoditelnosti náhradních pozemků uvedly, že soudy v obdobných věcech rozhodovaly, že pokud se náhradní pozemky nacházejí v zastavěném území obce nebo v zastavitelné ploše, pak s tímto zákonem o půdě počítá a podmínky převodu jsou splněny. Poukazuje-li Státní pozemkový úřad na to, že pozemek je územním plánem určen k zastavění stavbou pro bydlení, pak taková skutečnost není podřaditelná pod § 6 odst. 1 písm. b) zákona o Státním pozemkovém úřadu upravující výluky převoditelnosti, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na zemědělské pozemky, na nichž je plánovaná stavba veřejně prospěšná či stavba dopravní infrastruktury nebo jsou takovou stavbou již zastavěny. Ve vztahu k technické infrastruktuře žalobkyně odkázaly na § 2 odst. 1 písm. k) zákona č. 183/2006 Sb. - stavební zákon, dle kterého technickou infrastrukturu tvoří zejména vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, energetické vedení, komunikační vedení, produktovody a zásobníky plynu. V souvislosti s tím pak žalobkyně upozornily, že od 1. 11. 2019 ve znění účinného § 6 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém úřadu platí, že nelze vydat zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem nebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury, nebo těmito stavbami, již zastavěné s výjimkou zemědělských pozemků určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že technická infrastruktura nepředstavuje překážku převoditelnosti. Z rozhodnutí 28 Cdo 4533/2018 Nejvyššího soudu ČR pak vyplývá, že překážkou k vydání náhradních pozemků ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 Sb. nemůže být ani zahrnutí pozemku do ekologického opatření nadregionálního biokoridoru. Pokud jde o neplodnou půdu, pak v této souvislosti odkázaly žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2031/2019. Rovněž tak odkázaly na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 887/2019.
11. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející podle § 212 a § 212a o. s. ř., a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyň je důvodné.
12. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění, avšak takto zjištěné skutečnosti nehodnotil správně po stránce právní, přičemž postupoval v rozporu se zásadou předvídatelnosti soudního rozhodování v obdobných věcech.
13. V souzené věci nárok žalobkyň jako nabyvatelů podle § 11 zákona o půdě vyplývá z rozhodnutí, která jsou specifikována ve výroku tohoto rozsudku, jakož i z žaloby, přičemž nárok žalobkyň byl oceněn Českou republikou - Státním pozemkovým úřadem v souhrnné výši 6 507 312,53 Kč a jeho dosud nevypořádaná část činí po rozhodnutí dalších soudů o restitučním nároku žalobkyň v souhrnu 5 889 727,59 Kč, kdy uplatňují žalobkyně nároky na vydání náhradních pozemků. O nároku žalobkyň bylo rozhodováno, například rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 3. 2019, č. j. 31 C 316/2017 - 685 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2019, č. j. 35 Co 183/2019 - 739, jakož i rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 6. 2019, č. j. 4 C 280/2017 - 660 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 28 C 340/2019 - 703 ze dne 15. ledna 2020, jimiž bylo požadavku žalobkyň o nahrazení projevu vůle vyhověno a byly na ně převedeny náhradní pozemky v katastrálním území xxx, obec xxx a katastrálním území xxx, obec xxx. V těchto řízeních žalobkyně postupovaly obdobně a žalovaná uplatnila obdobné námítky ohledně posouzení její liknavosti a svévole, ohledně veřejných nabídek a ohledně vhodnosti náhradních pozemků.

14. Je proto důvodný odkaz žalobkyně na § 13 občanského zákoníku, podle něhož každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích. To platí tím spíše, že žalobkyně vedou proti totožné žalované další spory se stejným skutkovým základem a soudy opakovaně řeší stejné námítky žalované, která zpochybňuje liknavý a svévolný přístup a pochybení při ocenění restitučního nároku žalobkyně.
15. Žádost o navrácení pozemků podala právní předchůdkyně žalobkyně v roce 1992, o nároku žalobkyně bylo pravomocně rozhodnuto v letech 2014 až 2016 a tento dosud nebyl zcela uspokojen. Žalovaná nesprávně vyčíslila restituční nároky žalobkyně, ocenila je velmi nízkou částkou a až dne 19. 2. 2019 je přecenila na 6 996 180,72 Kč. Nesprávné ocenění hodnoty odňatých pozemků je třeba hodnotit jako liknavě svévolný postup žalované, sporné ocenění pozemků bylo opakovaně předmětem dokazování v obdobných restitučních věcech žalobkyně, žalovaná přesto po dlouhou dobu setrvala na svém stanovisku. Žalovaná měla povinnost nabídnout oprávněným osobám k uspokojení restitučních nároků dostatek vhodných pozemků, co do množství i kvality, aby náhrada za pozemky nevydané byla poskytnuta v co možná nejkratší době a v co možná nejnižšímu okruhu oprávněných osob. Toto vyplývá ostatně i z rozhodování Nejvyššího soudu České republiky, například z rozhodnutí sp. zn. 31 Cdo 3767/2009. I z toho dle odvolacího soudu vyplývá libovůle žalované a nelze klást k tíži žalobkyně, jak to nesprávně učinil soud prvního stupně skutečnost, že se nezúčastňovaly za dané situace veřejných nabídek. Závěr soudu prvního stupně proto k této otázce není správný, není předvídatelný s ohledem na jiná rozhodnutí, která ve věci žalobkyně byla vydávána.
16. Dále se odvolací soud zabýval otázkou náhradních pozemků. Předmětnou otázkou se zabýval Nejvyšší soud ve svém rozsudku velkého senátu Občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 12. 2009 pod sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněném pod R 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž formuloval závěr, že důvodnost žaloby není třeba při liknavém postupu žalované vázat na podmínku předchozího zahrnutí pozemku do veřejné nabídky žalované a rozhodnutí, v němž bude žalované uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou smlouvu o bezúplatném převodu vlastnického práva ke konkrétním pozemkům, i když tyto nebyly uveřejněny ve veřejné nabídce, nelze pokládat za diskriminující ve vztahu k ostatním oprávněným osobám a takové rozhodnutí je v souladu s principem soukromého práva, že každý si má střežit svá práva sám. K uspokojení nároku způsobem, který se vymyká zákonem předpokládanému postupu podle § 11a zákona o půdě, je výjimečně podmíněné zjištěními vedoucími k závěru, že postup žalované lze kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační; uspokojení nároku převodem pozemku nezahrnutého do veřejné nabídky je na místě tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv. K tomu pak dále srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 5389/2014. Z uvedeného tedy vyplývá, že lze souhlasit s postupem žalobkyně, pokud si předmětné pozemky v katastrálním území xxx vyhledaly jako pozemky, které by byly vhodné k převodu coby náhradní pozemky ve smyslu zákona o půdě.
17. Pokud jde o převoditelnost náhradních pozemků v katastrálním území xxx, obec xxx, pak tyto nejsou podle § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb. pozemky, které podle tohoto zákona nebo podle zákona o půdě nebo podle zákona č. 44/1998 Sb., nelze převádět. Mezi pozemky, jež jsou takto z převodu vyloučeny, patří i zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem, anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné (k tomu rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 5368/2015). Pozemky parc. č. xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx se sice nachází v zastavitelném území obce a jsou dle územního plánu určeny k zastavění stavbou - doplnění komunikace, veřejné zeleně a

individuálního bydlení, avšak to samo o sobě ještě neznamená, že jde o pozemky vyloučené ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb. Nejde o pozemky určené k zastavění stavbou veřejně prospěšnou nebo dopravní infrastruktury a takovouto stavbou nejsou pozemky již zastavěny. Bez významu v této souvislosti není ani zjištění z Katastru nemovitostí, že tyto pozemky jsou jako druh pozemku vedeny orná půda a nebylo zjištěno, že by zde existovaly zákonné překážky pro vydání či, že by tyto pozemky nebyly vhodné vydání z jiných důvodů. Pozemky nejsou dotčeny církevním restitučním nárokem a nejsou dotčeny ani nárokem jiné oprávněné osoby dle zákona o půdě, a jedná se tak o ornou půdu, která je v současné době zemědělsky využívána. To není překážkou pro převod na žalobkyně. S tím, že předmětné pozemky se nachází v částečně zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše ust. § 11a odst. 2 zákona o půdě počítá, avšak za podmínky, že převodu bude bránit zákonná překážka. Poukazuje-li tedy žalovaná na to, že pozemky jsou územním plánem určeny k zastavění stavbou pro bydlení, pak taková skutečnost není podřaditelná pod § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. upravující výluky převoditelnosti, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na zemědělské pozemky, na nichž je plánovaná stavba veřejně prospěšná či stavba dopravní infrastruktury nebo jsou takovou stavbou již zastavěny, což není daný případ. S účinností od 1. 11. 2019 pak platí § 6 odst. 1 písm. b) zákona o Státním pozemkovém úřadu, dle kterého nelze vydat zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem, anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné s výjimkou zemědělských pozemků určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury. Z uvedeného je tedy zřejmé, že technická infrastruktura, ať již zřízená nebo plánovaná územně plánovací dokumentací tak nepředstavuje překážku převoditelnosti pozemků. Pokud soud prvního stupně dále argumentoval, že nelze tyto pozemky převést, neboť je v oblasti plánován biokoridor, pak ani tento právní názor není správný. Jak dovodil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4533/2018, překážkou k vydání náhradních pozemků ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 Sb. nemůže být zahrnutí pozemku do ekologického opatření nadregionálního biokoridoru. Rovněž pokud jde o pozemek parc. č. xxx, označeného jako neplodná půda, pak to samo o sobě neznamená, že se nejedná o zemědělský půdní fond a že tento pozemek nemůže být vydán. Rovněž v tomto směru soud prvního stupně pochybil. Ohledně sporných pozemků tak nebylo zjištěno ani tvrzeno, že jsou určeny podle schváleného návrhu Pozemkového úřadu pro výstavbu cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření, které by převodu na žalobkyně bránily.

18. Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku II. změnil, a žalobě vyhověl.
19. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů pak bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 2 o. s. ř. za použití § 142 odst. 1 o. s. ř., když ve věci žalobkyně měly plný úspěch. Žalobkyně tak mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které tvoří náklady vynaložené za právní zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odvolací soud vychází v souladu s § 7 bod 6 této vyhlášky z tarifní hodnoty 531 529,65 Kč, což je cena převáděných náhradních pozemků dle žalovanou stranou předloženého znaleckého posudku, kdy sazba za 1 úkon právní služby činí u každé z žalobkyň 10 460 Kč. S ohledem na § 12 odst. 4 advokátního tarifu při zastupování dvou osob týměž advokátem je pak u každé z osob zastupovaných uvedená mimosmluvní odměna snižena o 20 %. Z tohoto důvodu činí sazba za 1 úkon právní služby u každé z žalobkyň 8368 Kč. Právní zástupce žalobkyň pak učinil v řízení před soudem prvního stupně celkem 8 a půl úkonu, a to převzetí věci a první poradu s klientem, sepsal žaloby, písemná podání žalobkyň ze dne 26. 3. 2018, 28. 11. 2018, 21. 3. 2019 a dále se účastnil u jednání před soudem prvního stupně dne 29. 10. 2018, 7. 3. 2019, 23. 5. 2019, přičemž půl úkonu náleží za účast u jednání soudu dne 3. 6. 2019, při němž došlo k vyhlášení rozsudku. Před odvolacím soudem pak učinil

právní zástupce žalobců celkem 4 úkony, a to odvolání ze dne 24. 7. 2019, repliku k vyjádření žalované ze dne 27. 1. 2020, a dále se účastnil dvou jednání u odvolacího soudu dne 4. 2. 2020 a 11. 2. 2020. Celkem jde tedy o 12 a půl úkonu právní služby + 13 režijních paušálů dle § 13 advokátního tarifu po 300 Kč + 21 % DPH. Náklady žalobkyň tak představují za řízení před soudem prvního stupně částku 175 396,76 Kč a za řízení před odvolacím soudem 82 454,24 Kč, celkem tedy tak náklady řízení před soudy obou stupňů jsou v celkové výši 257 851 Kč, a tuto částku odvolací soud žalobkyním přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně, avšak jen za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř..

Praha 11. února 2020

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu